

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

6 - 12 червня

Юліанський календар (Старий стиль)

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>6 червня</u>	<u>3</u>
<u>7 червня</u>	<u>8</u>
<u>8 червня</u>	<u>11</u>
<u>9 червня</u>	<u>16</u>
<u>10 червня</u>	<u>18</u>
<u>11 червня</u>	<u>22</u>
<u>12 червня</u>	<u>25</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>29</u>

Просимо не поширювати файл без дозволу журналу Скинія

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

6 червня

Неділя Сліпородженого

Діян 16, 16-34

Ів 9, 1-38

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 16, 16-34

Іншим разом, як ми йшли на молитву, зустріла нас одна служниця, що мала духа віщуна, і віщуванням справляла панам своїм великий заробіток. Ідучи слідом за Павлом і за нами, вона кричала: «Ці люди - слуги Всевишнього Бога, які звіщають вам путь спасіння!» Чимало днів вона таке робила. Набридло це Павлові й, повернувшись, він сказав до духа: «Велю тобі ім'ям Ісуса Христа вийти з неї!» І в ту ж мить він вийшов.

Побачивши її пани, що їхня надія на заробіток пропала, схопили Павла й Силу і потягли на майдан до влади. Привівши ж їх до воєвод, сказали: «Ці люди колотять наше місто; це юдеї. Вони навчають звичаїв, яких нам, римлянам, не дозволено ані приймати, ані виконувати.» І натовп кинувся на них спільно, а воєводи, здерши з них одягу, звеліли їх сікти різками; завдавши їм чимало ран, кинули у в'язницю, наказавши тюремникові пильно стерегти їх. Він

же, прийнявши такий наказ, вкинув їх у в'язницю до самої середини й забив їх ноги у колоди.

Павло та Сила опівночі молилися і співали Богу, а в'язні слухали їх. Раптом зчинився землетрус великий, так що підвалини в'язниці затряслися: зненацька відчинилися всі двері, і кайдани на всіх розв'язалися. Якже прокинувся тюремник і побачив відчинені темничні двері, витяг меч і хотів себе вбити, гадаючи що в'язні повтікали. Аж тут Павло скрикнув голосом великим, кажучи: «Не завдавай собі ніякого лиха, всі бо ми тут!» І, попросивши світла, тюремник ускочив до в'язниці й, тремтячи, кинувсь у ноги Павлові та Силі; а вивівши їх звідти, мовив: «Панове, що мені слід робити, щоб спастися?» Ті відповіли: «Віруй у Господа Ісуса, і спасешся ти і твій дім.» І вони йому звіщали слово Господнє і всім, що були в його домі.

А він, узявши їх тієї години вночі, обмив їхні рани й охристився з усіма своїми. Як же запровадив їх до себе в господу, то накрив стіл і веселився з усім домом, який увірував в Бога.

Євангеліє від Івана 9, 1-38

Переходивши, побачив Ісус чоловіка, зроду сліпого. Запитали його, отже, учні його: «Учителю, хто згрішив? Він чи батьки його, що сліпим він уродився?» «Ані він не згрішив, ані батьки його, - відказав Ісус, - але щоб ділам Божим виявитись на ньому!, Поки дня, маємо виконувати

діла того, хто послав мене, - бо ніч надходить, за якої ніхто не зможе діяти. І поки я у світі - я світло світу.» Сказавши те, сплюнув на землю, спого-товив слиною глей і помастив глеєм очі сліпому. До нього ж сказав: «Іди, вмийся в купелі Силоамській», - що у перекладі означає: «Зісланій».

Отож подався той, умився - і повернувся зрячим! Сусіди ж і ті, що бачили його раніше сліпим, заговорили: «Чи то ж не той, який ото все сидів - жебрачив?» Одні казали: То він, - інші: Ні, лиш подібний до нього. Він же каже: «Це я!» Тож питались його: «Як воно так, що прозріли твої очі?» А він: «Чоловік, що Ісусом звать його, спогоотовив глей, очі мені помастив та й мовив: Піди до Силоаму, вмийся. Я пішов, умився - і прозрів.» Вони його тоді питають: «Де він?» - «Не знаю», каже той.

Тож ведуть того, хто сліпий був, до фарисеїв. Було ж у суботу, коли то Ісус спогоотовив глею і відкрив йому очі. То й фарисеї спитали його, як він прозрів. А він їм: «Глею поклав мені на очі, я вмився, й ось бачу.» Деякі з фарисеїв твердили: «Не від Бога цей чоловік, бо суботи не дотримує.» Інші мовили: «Чи може ж грішний чоловік отакі чудеса чинити?» Отож суперечка була серед них. І знову сліпому кажуть: «А ти що про нього кажеш - про те, що очі тобі відкрив?» Одрікає: «Пророк він.»

Проте юдеї щодо нього не вірили, що був він сліпий і прозрів, - аж поки не закликали батьків отого прозрілого. Спитали їх: «Чи то ваш син, про котрого кажете, що сліпим

він уродився? А тепер як же він бачить?» Батьки його і відказали, мовивши: «Знаємо, що то наш син, і що сліпим він був уродився. А як він тепер бачить - не знаємо, і хто відкрив йому очі - не відаємо. Спитайте самого: він дорослий, сам про себе скаже.» Так батьки його казали, бо юдеїв страхалися: юдеї бо вже були домовилися, щоб виключити кожного з синагоги, хто Христом його визнаватиме. Тим то батьки його й казали: Дорослий він, - самого спитайте.

Отож удруге закликали чоловіка, що сліпим був, та й кажуть йому: «Богові славу воздай! Ми знаємо, що той чоловік - грішник.» «Чи грішник він, - озвався він, - я не знаю. Знаю одне: був я сліпим, а тепер бачу.» Вони ж йому на те знов: «Що він таке тобі сподіяв? Як він очі тобі відкрив?» Той їм відказує: «Я вже вам оповів, та ви не слухали. Навіщо іще чути хочете? Чи, може, і ви його учнями бажаєте стати?» Ті з лайкою накинулись на нього, і сказали: «Ти його учень! Ми - Мойсеєві учні! Ми знаємо: до Мойсея промовляв Бог. А цього не знаємо, звідкіля він.» У відповідь чоловік сказав їм: «Ось воно, власне, і дивно, що ви не знаєте, звідкіля він, а він мені очі відкрив. Ми знаємо, що Бог не вислухує грішників, коли ж хтось побожний і його волю чинить - ось того він вислухує! Нечувано одвіку, щоб хтонебудь відкрив очі сліповродженому. Був би він не від Бога - нічого не спроможен би був зробити!» Озвались і сказали йому: «Ти ввесь у гріхах уродився, а нас навчаєш?» І прогнали його геть.

Довідався Ісус, що вони геть його прогнали, отож, зустрівши його, промовив до нього: «Віруєш у Чоловічого Сина?» А той: «А хто він, Господи, щоб я вірував у нього?» Ісус же йому: «Ти бачив його; він - той, хто говорить з тобою.» Тоді той і сказав: «Вірую, Господи!» - і поклонився йому.

Розважання від Скинії

Кількома віршами євангелист Іван розповідає про зцілення сліпого від народження; натомість майже весь розділ описує події, що відбувалися після довершення чуда.

Незрячий, який, мабуть, усе своє життя сидів та просив милостиню, якого мало хто помічав, став у центрі уваги сусідів, тих, хто раніше його бачив сліпим, і навіть фарисеїв. Проте ці люди не радіють разом зі зціленим чоловіком, не віддають хвалу Богові за виявлене милосердя. Вони намагаються з'ясувати, як це сталося та хто зцілив незрячого від народження. Особа того, хто зробив чудо, їх цікавила більше, ніж сам сліпороджений, але не для того, щоб подякувати, повірити, визнати Христом, а щоб звинуватити у гріховності, в недотриманні суботи.

Сліпороджений стає причиною суперечки про Ісуса між самими фарисеями; деякі з них твердили: *“Не від Бога цей чоловік, бо суботи не дотримує.”* Інші мовили: *“Чи може ж грішний чоловік отакі чудеса чинити?”* Незрячий насмілюється докоряти та навчати фарисеїв: *Ось воно, власне, і дивно, що ви не знаєте, звідкіля він, а він мені очі*

відкрив.

Сліпим був не чоловік, якому Ісус помастив глеєм очі, сліпими були фарисеї, які не приймали Христа та Його діл. Фарисеї, які бачили фізично, були засліплені духовно, не могли визнати очевидного факту – на цьому чоловікові виявилися діла Божі.

Можливо, я також страждаю на духовну незрячість чи короткозорість, не бачу Божих діл у своєму житті та житті інших. Можливо, на людей, хворих фізично чи духовно потребуючих, відкинутих і забутих суспільством, дивлюся з упередженням, керуючись певними стереотипами, підозрюючи у гріховності. Навіть не допускаю думки, що саме на них можуть виявитися діла Божі. А можливо, можу чимось допомогти, підтримати, бути тим, через кого Бог виявляє свої діла.

Поки дня, маємо виконувати діла того, хто послав мене, – навчає учнів Ісус. Ці слова стосуються і нас: поки живемо – маємо можливість виконувати діла Господні. Господи, відкрий мої очі, щоб я міг бачити Твої діла у моєму житті та житті ближніх; щоб міг, якщо Ти захочеш, бути Твоїм знаряддям, тим, через кого Ти виконуєш свої діла.

7 червня

Понеділок

Третє віднайдення

голови св. Івана

Предтечі

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

2 Кор 4, 6-15

Мт 11, 2-15

Друге послання Апостола Павла до Коринтян 4, 6-15

Браття, бо Бог, який сказав: «Нехай із темряви світло засяє», - він освітлив серця наші, щоб у них сяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа. А маємо цей скарб у глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили є від Бога, а не від нас. Нас тиснуть звідусіль, але ми не пригноблені; ми в труднощах, та ми не втрачаємо надії; нас гонять, та ми не покинуті; ми повалені, та не знищені. Увесь час носимо в тілі мертвоту Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашій житті було явним. Нас бо ввесь час живими віддають на смерть із-за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смертній тілі. І так смерть діє в нас, а життя у вас. Та мавши той самий дух віри, про який написано: «Я вірував, тому й говорив», - то й ми віримо, тому й говоримо; бо знаємо, що той, хто воскресив Господа Ісуса, - воскресить і нас з Ісусом

і поставить з вами. Бо все це ради вас, щоб розмножена благодать через багатьох збагатила подяку на славу Божу.

Євангеліє від Матея 11, 2-15

Почувши у в'язниці про діла Христові, Йоан послав його спитати через своїх учнів: "Ти той, що має прийти, чи іншого маємо чекати?" У відповідь на це Ісус сказав їм: "Ідіть і сповістіть Йоана про те, що чуєте й бачите: Сліпі бачать і криві ходять; прокажені очищуються і глухі чують; мертві воскресають і вбогим проповідується Добра Новина. Щасливий, хто через мене не спотикнеться."

Тоді, як ті відходили, Ісус почав говорити людям про Йоана: "На що ви вийшли подивитися в пустиню? На тростину, що її колише вітер? На що ж вийшли подивитись? На чоловіка, одягненого в одягу м'яку? Таж ті, що носять м'яку одягу, сидять у царських палацах. Чого ж тоді вийшли? Побачити пророка? Так, кажу вам, і більше, як пророка. Це той, що про нього написано: Ось я посилаю мого посланця перед тобою, що приготує тобі дорогу перед тобою."

Істинно кажу вам, що між народженими від жінок не було більшого від Йоана Хрестителя; однак найменший у Небеснім Царстві більший від нього. Від часів Йоана Хрестителя і понині Царство Небесне здобувається силою; і ті, що вживають силу, силоміць беруть його. Усі бо пророки й закон пророкували до Йоана. І коли хочете знати – він є Ілля, що має прийти. Хто має вуха, нехай слухає."

Розважання від Скинїї

Трохи дивно, що Іван Хреститель, який сам вказав на Ісуса як на Месію, має сумніви щодо ідентичності Христа. Зараз він посилає з ув'язнення запитати: *Ти той, що має прийти, чи іншого маємо чекати?* Сумнів! Навіть у того, про кого Ісус сказав: *між народженими від жінок не було більшого від Йоана Хрестителя.* Після хвилинного замішання Євангеліє каже мені, що таким і є життя. Ми часто все ділимо на чорне й біле. Але ж ні, не все вдається так поділити й розрізнити. Питаю себе: а чи насправді в мене нема сумнівів? І ніколи не було? Чи я кращий за Предтечу? Зрештою, можливо, в'язничні тіні зробили для нього ці сумніви такими драматичними. Але найбільше дивує у запитанні Івана те, звідки народилися такі підозри.

Перечитаймо: *Почувши у в'язниці про діла Христові. Тобто? Прийшов, добро творячи та зціляючи всіх* (Діян 10,38)! Він робив діла милосердя. Чому це взагалі може викликати сумніви? Стати згіршенням. Зазвичай ми гіршимося через нелюдську поведінку, а не через прояви людяності! І все ж у колі учнів Івана ширилося розчарування.

То що ж такого дивного робив Ісус? Перед цим Матей закінчив опис зцілень, які зробив Христос, зцілень моральних та фізичних. Отже, саме ці вчинки викликають згіршення. Учні Івана відчують себе дезорієнтованими, коли бачать Ісуса в домі Матея, за столом із митарями та

грішниками. І вони не зволікають, щоб висловити Ісусу своє обурення.

Це скандал милосердя! Ким є Ісус? Ось питання, що має завжди лунати в нашому житті. Він є тим, хто відкриває очі сліпим, повертає рухомість кульгавим, зцілює прокажених, дає надію бідним... Ісус є милосердям. А ми покликані жити милосердям, оживити в нашому сьогоденні вчинки Ісуса. Святкувати і повторювати вчинки Ісуса в Євхаристії, щоби продовжити це робити поза порогом храму. Воскресіння – це дізнатися, що Ісус є милосердям!

8 червня

Вівторок

Діян 17, 19-28

Ів 12, 19-36

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 17, 19-28

Взяли вони його з собою і повели в Ареопаг, кажучи: «Чи можемо ми знати, що то за нова наука, якої ти навчає? Бо дивні речі ти нам оповідаєш. Тому й хочемо знати, що б воно могло бути.» Атеняни бо всі, а й захожі чужинці, що жили між ними, на те тільки витрачали час, щоб або щось говорити, або слухати новин.

Тоді Павло підвівся серед Ареопагу і промовив: «Мужі-атеняни, зо всього бачу, що ви вельми побожні. Переходячи через ваше місто і приглядаючися до ваших святощів, я знайшов жертовник, на якому було написано: Невідомому богові. Те, отже, чому ви, не відаючи його, поклоняєтеся, те я вам звіщаю. Бог, що створив світ і все, що в ньому, він, будши Владикою неба і землі, не живе у рукотворних храмах, ані не приймає служби з рук людських, немов би він потребував чогось, даючи сам усім життя, дихання і все. Він створив з одного ввесь рід людський, щоб він жив по всій земній поверхні, призначивши встановлені

часи і границі їхнього оселення, щоб вони шукали Бога, чи, може, навпомацьки не знайдуть його, - хоч він від кожного з нас недалеко. У ньому бо живемо, рухаємося й існуємо, як деякі з ваших поетів сказали: Бо й ми з його роду.»

Євангеліє від Івана 12, 19-36

А фарисеї між собою тоді говорили: «Бачите, що тоді щось зарадити, бо весь світ іде за ним.» Були ж серед тих, які прийшли поклонитися на свято, деякі греки. Ті приступили до Фили-па, що був з Витсаїди Галилейської, і попросили його, так мовивши: «Пане, хочемо побачити Ісуса.»

Приходить Филип, говорить Андрієві, а Андрій з Филипом, знову ж таки, приходять та й говорять Ісусові. І відрікає їм Ісус: «Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого. Істинно, істинно говорю вам: Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не завмре, залишиться саме-одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе. Хто життя своє любить, той погубить його; хто ж зненавидить своє життя на цьому світі, той збереже його, щоб жити вічно. Хто служить мені, хай іде слідом за мною: і де я, там і слуга мій буде. Того, хто мені служить, пошанує Отець. Тепер стривожилась душа моя, - і що мені казати? Спаси мене, Отче, від години цієї? Але на те ж я і прийшов - на цю годину! Отче, прослав своє ім'я!» І голос із неба злинув: «І прославив, - і знову прославлю!»

Народ, що стояв там і чув те, говорив: «То був грім.» А інші: «Ангел промовляв до нього!» Та сказав Ісус у відповідь: «Не

заради мене ізлинув голос той, лише заради вас. Тепер світові цьому суд; тепер вигнаний буде геть князь цього світу. Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе.» Це казав він, щоб зазначити, якою смертю вмере.

Народ же озвався до нього: «З закону ми чули, що Христос повіки перебуватиме. Як же ти кажеш, що Син Чоловічий має бути піднесений? Хто це такий - отой Син Чоловічий?» Відрік же їм Ісус: «Ще трохи часу світло з вами. Ходіте, поки світло у вас, щоб не поїняла вас тьма. Хто ходить у тьмі, не відає, куди йде. Поки у вас світло - віруйте у світло, щоб світла синами вам стати!» Це сказавши, віддалився Ісус і скрився від них.

Розважання від Скинї

Греки, які прийшли до Єрусалима, щоб поклонитися на свято Пасхи, хочуть побачити Ісуса. Однак не наважуються самі підійти до Христа, а можливо, не можуть пробратися до Нього через силу народу; просять Филипа, щоб організував їм зустріч.

Цим подіям передуює урочистий в'їзд Ісуса до Єрусалима, де сила народу з пальмовим гіллям виходить Йому назустріч та окликами вітає як Царя: *Осанна! Благословен той, хто йде в ім'я Господнє, ізраїльський цар!* (Ів 12,13). Фарисеї, які вже мали свій задум щодо Христа, але не були в силі щось зробити, говорили: *Бачите, що годі щось зарадити, бо ввесь світ іде за ним.*

Усе вказує на те, що Ісус ось-ось прославиться як цар Ізраїля, їх визволитель. Сам Христос говорить про це: *Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого.*

Проте Ісус говорить про інше прославлення, ніж як це уявляють собі Його учні, фарисеї, весь народ, що кричав *осанна*. Прославлення Христа має відбутися через страждання та смерть на хресті. Ісус порівнює себе із зерном пшеничним. Щоб зерно принесло плід, дало життя – воно повинно померти. *Істинно, істинно говорю вам: Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не завмре, залишиться саме-одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе.*

Христос добровільно віддає своє життя, щоб дати життя іншим, щоб дати життя тим, які вірують у Нього. Такою є воля Отця Небесного. *Така бо воля мого Отця: щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в нього, жив життям вічним і щоб я воскресив його останнього дня* (Ів 6, 40). Але для цього Христос повинен спочатку померти, щоб своїм воскресінням перемогти гріх та смерть.

Кожного з нас Христос закликає іти слідом за Ним: *хто служить мені, хай іде слідом за мною...* Йти слідом за Ісусом також означає бути зерном, яке має відвагу добровільно помирати; помирати для себе, світу, для гріха, залежностей, слабкостей. Ісус не обіцяє, що ця дорога завжди буде легкою, проте нагорода варта цього: *... і де я,*

там і слуга мій буде. Того, хто мені служить, пошанує Отець.

9 червня

Середа

Діян 18, 23-28

Ів 12, 36-47

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 18, 23-28

І перебувши там деякий час, він рушив далі і пройшов за порядком Галатський край та Фригію, утверджуючи всіх учнів.

Один юдей, на ім'я Аполлос, олександрієць родом, людина красномовна й сильна в Писанні, прибув до Ефесу. Він був наставлений на шлях Господній і, палаючи духом, бесідував і навчав точно про Ісуса, дарма, що знав тільки хрищення Йоана. Отож, він сміливо почав говорити в синагозі. А

почувши його Прискилла й Акила, взяли його до себе й точніше виклали йому путь Божу. Коли ж він хотів піти в Ахаю, брати заохотили його до того й написали учням, щоб його прийняли. І він, прибувши, багато допомагав тим, що увірували, завдяки ласці, бо сильно поконував юдеїв, доводячи з Письма прилюдно, що Ісус - Христос.

Євангеліє від Івана 12, 36-47

І сказав Го подь: «Поки у вас світло - віруйте у світло, щоб світла синами вам стати!» Це сказавши, віддалився Ісус і скрився від них. Вони не вірували в нього, хоч і скільки сподіяв він чудес у них на очу, щоб збулось слово пророка Ісаї, що сказав: «Господи, хто повірив тому, що чули ми, і рамено Господнє кому об'явилось?» Не могли ж вони увірувати, бо Ісая ще так був сказав: «Засліпив він їм очі, заціпенив їм серце, щоб не бачили очима, щоби серцем не розуміли і не навернулись, щоб я їх вигоїв.» Це сказав Ісая, коли славу його бачив і говорив про нього.

А, однак, чимало й увірувало в нього, навіть із знатних, лише з огляду на фарисеїв не признавалися, щоб їх не вилучили з синагоги; славу бо людську дужче вони любили ніж славу Божу. Тоді сказав Ісус на ввесь голос: «Хто вірує в мене - вірує не в мене, а в того, хто послав мене. І хто мене бачить, той бачить того, хто послав мене. Я - світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто в мене вірує, не перебував у темряві. Коли хтось мої слова слухає, а їх не береже, я його не суджу, бо я прийшов не судити світ, а спасти світ.»

Розважання від Скинїї

У цьому непростому уривку автор дає нам принаймні дві теми для роздумів. Перша – це внутрішня віра в Христа, яка стає причиною поділу на спасених і засуджених. Друга – зовнішнє визнання цієї віри, наслідком якого для юдеїв є виключення їх зі синагоги.

Посилання на пророка Ісаю (пор. Іс 6, 9-10) є для Івана одночасно посиланням на постійний поділ між тими, хто приймає Боже Слово, і тими, хто його відкидає. На перший погляд, складається враження, що Бог Сам наперед визначає тих, кого спасе і кого засудить, що сліпота і закам'яніле серце слухачів походять з Божої руки. Якщо ж глянути на ширший контекст цієї цитати в Івана, то стає зрозумілим, що Бог спасає людину через Істину, яку об'являє в Ісусі Христі й відкидання якої *незмінно* приведе людину до загибелі.

Питання, зацитоване євангелистом Іваном, *Хто повірив тому, що ми, Господи, чули, а Господнє рамено кому об'явилось*, розпочинає в пророка Ісаї розділ, який говорить нам про страждання і смерть *Слуги Божого* (Іс 53,1-12). Для Івана і тих, які *вірять* Божому Слову, – це образ Христа, який пролиє свою кров за багатьох. Слово, яке об'являлося через пророка, а тепер об'явилось в Ісусі, вимагає визначитися щодо нього.

Євангелист не схвалює поведінку тих, які вірять в Ісуса, але не визнають цього відкрито, бо бояться бути виключеними із синагоги, тобто бояться опинитися поза межами свого

звичного суспільного середовища через *любов до людської слави*.

Боже Слово, яке входить у наше життя, завжди ставить нас перед викликом: повірити в нього чи зігнувати.

10 червня

Четвер

Вознесіння Господнє

Діян 1, 1-12

Лк 24, 36-53

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 1, 1-12

Першу книгу я написав, о Теофіле, про все, що Ісус робив та що навчав від початку аж до дня, коли вознісся, давши Святим Духом накази апостолам, яких собі вибрав. Він показував їм себе також у численних доказах живим після своєї муки, з'являючись сорок день їм і розповідаючи про Боже Царство. Тоді ж саме, як споживав хліб-сіль із ними, він наказав їм Єрусалиму не кидати, але чекати обітниці Отця, що її ви від мене чули; бо Йоан христив водою, ви ж будете хрищені по кількох цих днях Святим Духом.

Отож, зійшовшись, вони питали його: «Господи, чи цього часу знову відбудуєш Ізраїлеві царство?» Він відповів їм: «Не ваша справа знати час і пору, що їх Отець призначив у своїй владі. Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі.»

І сказавши це, коли вони дивились, знявся угору, і хмара його взяла з-перед очей їхніх. І як вони дивилися пильно на небо, коли він відходив, два мужі стали коло них у білій одежі і сказали: «Мужі галилейські! Чого стоїте, дивлячись на небо? Оцей Ісус, який від вас був взятий на небо, так само прийде, як його ви бачили відходячого на небо.»

Тоді вони повернулися в Єрусалим з гори, що зветься Оливною, що близько Єрусалиму - день ходи в суботу.

Євангеліє від Луки 24, 36-53

Коли ж вони так говорили, сам Ісус став посеред них і до них каже: “Мир вам!” Вони ж, налякані та повні страху, думали, що духа бачать. Та він сказав їм: “Чого стривожились? Чого ті сумніви постають у серцях ваших? Гляньте на мої руки та на мої ноги: це ж я сам. Доторкніться до мене та збагніть, що дух тіла й костей не має, як бачите, що я їх маю.”

Сказавши це, він показав їм руки й ноги. А як вони з радощів не йняли йому ще віри й чудувались, він сказав: “Чи маєте ви тут що їсти?” Вони подали йому кусень печеної риби. Він узяв його й спожив перед ними. Потім Ісус до них промовив: “Це власне ті слова, що я, будши ще з вами, сказав вам: Треба, щоб сповнилось усе написане про мене в законі Мойсея, в пророків та у псалмах.” Тоді відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання, і до них мовив: “Так написано, що треба було, щоб Христос страждав і третього дня

воскрес із мертвих, і щоб у його ім'я проповідувалось покаяння на відпущення гріхів усім народам, почавши від Єрусалиму. Ви - свідки того (всього). Я вам пошлю те, що мій Отець обіцяв був. Сидіть у місті, аж поки не одягнетесь силою з висоти.”

І він вивів їх аж до Витанії і, знявши руки свої, благословив їх. А як він благословляв їх, віддалився від них і почав возноситись на небо. Вони ж, поклонившись йому, повернулися з радістю великою в Єрусалим, і перебували ввесь час у храмі, славлячи та хвалячи Бога.

Розважання від Скинії

Ісус віддалився, вознісся, залишив своїх учнів. Ані смерть Його не змогла втримати, ані прив'язаність до учнів. Повернувся до Отця. Вознісся, але залишився з нами. Напевно, учні хотіли б і далі подорожувати з Ісусом, з Ним проповідувати, працювати і відпочивати, як було до Воскресіння. Але довелося відпустити Його. Бога неможливо втримати, не відпустити, але і неможливо втратити, віддалитися. Він завжди поряд, близько, нема такого місця, де можна від Нього сховатись.

Учні перебували у храмі й чекали, коли зодягнуться силою з висоти. Власної сили, досвіду, знань, мудрості було їм недостатньо. Хоч багато разів бачили, як Ісус молився, проповідував і зціляв, але без сили з висоти не могли такого робити. Навіть не пробували. Молились і чекали. Як

власними силами не може людина спасатися, так і своїми силами не може виконати Божу волю. Втомиється і розчарується. А якщо навіть зовні буде виглядати гарно її справа, то не принесе добрих плодів. Бо не родить гілка виноградна сама від себе, а тільки якщо перебуває на виноградні та живиться від неї. Тому учні раділи, а не боялися, не турбувалися, чи їм вдасться піти по всьому світу і проповідувати покаєння на відпущення гріхів, проголошувати воскреслого Ісуса, чи зможуть навертати людей до Бога, зціляти, творити чудеса. Знали, що зможуть, бо розраховували не на себе, а на силу з висоти.

Господь ніколи не полишає людину. Не дає завдання, яке би вона не могла зробити, скориставшись запропонованими для цього завдання ресурсами. Бог не очікує від нас надлюдських зусиль, Він пропонує поєднати наші людські сили, такі, якими вони є, навіть якщо дуже скромні, зі своєю благодаттю. Пропонує співпрацю, запрошує усе робити разом. Не тільки те, що не вдається. Милосердний Батько не очікував, що Його сини візьмуть з дому частину майна – стартовий капітал – і підуть пробувати окремо збудувати своє життя. Він хотів їм віддати усе, що мав, і хотів бути з ними, щодня бути частиною їхнього життя.

11 червня

П'ятниця

Діян 19, 1-8

Ів 14, 1-11

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 19, 1-8

Як Аполлос був у Коринті, Павло, пройшовши через горішні околиці, прибув у Ефес і, знайшовши там деяких учнів, спитав їх: «Чи отримали ви Святого Духа, коли увірували?» Ті йому відповіли: «Та ми й не чули, чи є Святий Дух.» І він спитав: «Яким хрищенням ви христились?» Ці відповіли: «Хрищенням Йоана.» Тоді Павло промовив: «Йоан христив хрищенням покаяння, кажучи людям, щоб вірували в того, що по ньому прийде, тобто в Ісуса.» Почувши це, вони христились в ім'я Господа Ісуса. Як Павло поклав на них руки, зійшов на них Дух Святий, і вони почали говорити мовами й пророкувати. А було їх усього яких дванадцять чоловік. Увійшовши у синагогу, три місяці там промовляв відважно, бесідуючи і переконуючи про Царство Боже.

Євангеліє від Івана 14, 1-11

І сказав Господь: «Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у мене.

В домі Отця мого багато жител. Коли б не так, то я сказав би вам; іду бо наготовити вам місце. І коли відійду і вам місце споگو-тую, то повернуся і вас до себе візьму, щоб і ви були там, де я. Куди ж я йду - ви знаєте путь.»

«Господи, - каже до нього Тома, - не знаємо, куди ти йдеш. І як нам знати тую путь?» Ісус до нього: «Я - путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене. Якщо б ви мене пізнали, то й Отця мого пізнали б. Відтепер знаєте його і бачили.» А Филип йому: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас.» «Скільки часу я з вами, - каже Ісус до нього, - а ти мене не знаєш, Филипе? Хто мене бачив, той бачив Отця. Як же ти говориш: Покажи нам Отця? Невже не віруєш, що я в Отці, а Отець у мені? Слова, які проказую до вас, не від себе проказую. Отець, який перебуває в мені, - він творить діла. Тож вірте мені, що я в Отці, й Отець у мені. А коли ні, то з-за самих діл вірте.»

Розважання від Скинїї

У сьогоднішньому Євангелії сказано, що учні стривожені. Ісус сказав їм, що його смерть вже близька. Хто знає, що вони подумали: *Та як же ми без Ісуса? Отже, все намарно? А що далі?* Ісус хоче заспокоїти їх і дає їм найкращу з можливих протиотруту від страху: віру!

А як часто ми самі стурбовані, налякані: що робити? Молитися, покладаючи всю свою надію на Бога. А потім, крок за кроком, намагатися давати собі раду з проблемами,

будучи сповненими довіри. Один автор колись написав: *Страх постукав у двері, віра пішла відчинити й не зустріла за дверима нікого!* Спокійно, Я йду приготувати помешкання для вас, каже Ісус. Маємо потребу знати, де буде наше місце вдома, щоби не кружляти безцільно. Ми навіть себе не знаємо добре: *хто я? Що мені приготувало завтра? Який сенс у стражданнях? Чи буде щось після смерті?* Часто ми шукаємо відповіді на ці сумніви у матеріальних речах, людях, власних планах... Але марно – все це лише дрібниці, що тривають короткий час, залишаючи лише неспокій.

Тож аби відбулася Пасха, перехід від цього сум'яття до справжнього миру, потрібна віра, тобто зустріч та відносини з Господом: *неспокійне наше серце, поки не спочне у Богів!* – казав св. Августин. Отже, якою є наша оселя? Це Небо. Це любов Отця до нас, стосунки з Ним. Там, у нескінченній любові Бога, який задля нашого спасіння не пожалів видати свого єдиного Сина, ми знайдемо наше коріння, нашу правду, нашу ціль. Спокійно, каже нам Ісус, в домі мого Отця є багато помешкань. Спокійно, для тебе також знайдеться місце в серці Отця, ти не сам, ти не самотній, не скочуєшся в чорну діру – тебе народжено з нескінченної любові Бога, який кличе тебе до спільноти з Собою. Тебе створено для великої мети, для тебе приготовлено чудовий план! Ця оселя, тобто спільнота з Богом, яка остаточно проявить себе в Небі, вибудовується вже зараз через нашу віру. Якщо ти відкриєш двері серце для Ісуса, Він прийде до тебе зі Святим Духом – разом з

Отцем вони оселяться в тобі. Перетворять тебе на своє помешкання, наповнять твоє серце повнотою своєї любові, миру та сенсу, якого ти шукаєш!

12 червня

Субота

Діян 20, 7-12

Ів 14, 10-21

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 20, 7-12

А першого дня тижня, як ми зібралися, щоб хліб ламати, Павло, що мав вибратися в дорогу наступного дня, розмовляв з ними і затягнув бесіду до півночі.

Було ж у горниці, де ми зібралися, світичів досить. Один юнак, Євтих на ім'я, сів на вікні, і коли Павло говорив задовго, його огорнув глибокий сон, і він зо сну схилився додолу, упав наниз із третього поверху, і його підняли мертвим. Павло зійшов додолу, припав до нього, обнявши, і мовив: «Не тривожтесь, бо його душа в ньому.» Потім зійшов на гору, ламав хліб і їв. Довго вів він бесіду, аж до світанку, і лиш тоді пустився у дорогу. А хлопця привели живого і втішились безмірно.

Євангеліє від Івана 14, 10-21

І сказав Господь: «Невже не віруєш, що я в Отці, а Отець у мені? Слова, які проказую до вас, не від себе проказую. Отець, який перебуває в мені, - він творить діла. Тож вірте

мені, що я в Отці, й Отець у мені. А коли ні, то з-за самих діл вірте.

Істинно, істинно говорю вам: Хто в мене вірує, той так само діла робитиме, що їх я роблю. А й більші від них робитиме, - бо я вже йду до Отця мого. І все, що попросите в моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився. Вчиню, коли будь-що проситимете в моє ім'я. Якщо любите ви мене, то мої заповіді берегтимете. І проситиму я Отця, і дасть він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини, якого світ не може сприйняти, бо не бачить його і не знає. Ви ж його знаєте; бо перебуває він з вами, і буде в вас. Не полишу вас сиротами; я прийду до вас.

Ще трохи, і світ мене вже не побачить. Ви ж мене побачите, бо я живу, і ви будете жити. І визнаєте того дня, що я в моєму Отці, і що ви в мені, а я в вас. Той, у кого мої заповіді, і хто їх береже, той мене любить. Хто ж мене любить, того мій Отець полюбить, і я того полюблю і йому об'явлю себе.»

Розважання від Скинїї

Я живу, і ви будете жити, – каже Ісус до своїх послідовників. Саме для цього Він прийшов у цей світ, через це терпів муки і смерть, заради цього воскрес. Уже майже в кінці Євангелія від Івана Господь нагадує нам те, з чого все починалось: Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним (Ів 3,16). Та Ісус не говорить

лише про майбутнє вічне життя, Він вживає теперішній час.

Я живу, і ви будете жити. Задумаймося сьогодні, що ж для нас означає жити? Ми встаємо зранку, щось їмо, занурюємося у щоденні клопоти, ввечері засинаємо стомлені. Про що думаємо впродовж дня? Що нас найбільше тривожить? Чи це те, що ми хочемо від життя? Ісус каже, що жити – це насамперед пізнавати Отця. Жити – це любити Бога, а любов проявляється через виконання заповідей. Справжнє життя неможливе без любові. Та чи може любити той, хто не відчув на собі любов Бога-Отця? Пригадаймо собі, за що ми хочемо сьогодні подякувати Богу, конкретні випадки з життя, коли ми відчули цю любов, коли відчули смак життя.

Господь дає неймовірну обіцянку: *Хто в мене вірує, той так само діла робитиме, що їх я роблю. А й більші від них робитиме. І все, що попросите в моє ім'я, те вчиню.* Більше відваги, ця обітниця правдива! Віруйте! Любіть! Сповняйте заповіді! Ви не сироти, ви – Божі діти! Бог об'являється лиш тому, хто любить...

Справжнє життя неможливе без єдності з Богом, без Його присутності. Чи ми докладіємо достатньо зусиль, щоб берегти і поглиблювати цю єдність? Часто ми нарікаємо на свою самотність. Сьогоднішнє Євангеліє каже, що ніхто не залишиться сам, якщо прийме Утішителя, Духа істини. Пригадуємо, що Пилат питався Ісуса: *Що таке істина?* Христос каже, що Істину може прийняти тільки той, хто

вірує. А ми? Чи хочемо освітити своє життя Істиною? Чи ми готові Жити?

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священиків, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com